

Изгубих ПЪТЯ

ГЕЙЛ ФОРМАН

Превод от английски език
Лили Илиева

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *I Have Lost My Way*

First published in the United States of America by Viking, an imprint of Penguin Random House LLC, 2018

Copyright © 2018 by Gayle Forman, Inc.

All rights reserved.

Превод Лили Илиева

Редактор Ваня Петкова

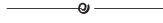
Коректор Павлина Върбанова

Издава „Егмонт България“ ЕАД
1142 София, ул. „Фритъф Нансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Ропринт“ ЕАД, София, 2018

Тираж: 1500 бр.

ISBN 978-954-27-2183-3

На Кен Райт, Анна Джарзаб и Майкъл Бурет

*Ела, ела, който и да си.
Странник, идолопоклонник,
влюбен в живота,
все едно.
Ела, дори и
хиллядократно да си погазил обета си.*

Нашият керван не е керван на отчаяние.

Джаляледин Руми*

Не всеки, който скита, е изгубен.

Дж. Р. Р. Толкин

* Превод Койна Коева, изд. Фама, 2013

ИЗГУБИХ ПЪТЯ

Изгубих пътя.

Фрея се вглежда в думите, които току-що е написала на телефона си. *Изгубих пътя.* Откъде се бе взело *това*?

– Извинете, госпожице – повтаря шофьорът на автомобила от фирмата за транспортни услуги. – Мисля, че изгубих пътя.

И Фрея сепнато се завръща в реалността. Седи на задната седалка на колата на път за своето седмо – или пък осмо? – посещение при лекар за изминалите две седмици, а шофьорът е завил извън тунела.

Тя превключва на календара в телефона си.

– „Парк авеню“ и Седемдесета улица – казва на шофьора. – Завийте надясно по Трето и после наляво по Седемдесет и първа.

И тя наново насочва вниманието си към екрана. *Изгубих пътя.* Само единайсет букви. Ала в думите се таи неопровержима истина, също като в *до* от първа октава. Също като в няколко от постовеите ѝ напоследък. По-рано тази сутрин някой от офиса на Хейдън бе публикувал нейна снимка с микрофон в ръка, хилеща се широко. #РоденаЗаПевица, гласеше над-

писът. #БлагодаренЧетвъртък. Всъщност по-скоро трябваше да пише #СпоменЗа, тъй като снимката не само бе отпреди седмици, но и беше на човек, който вече не съществуваше.

Изгубих пътя.

Какво ли би станало, ако публикува това? Какво биха казали, ако знаеха?

И едва когато телефонът ѝ издава свистящ звук, Фрея осъзнава, че наистина го е публикувала. Отговорите заваяват, но преди да успее да ги прочете, пристига съобщение от майка ѝ: 720 „Парк авеню“ и точното място, отбелязано на картата на града. Защото, разбира се, майка ѝ следи нейните публикации също толкова зорко, колкото и самата нея. И разбира се, майка ѝ бе разбрала погрешно. Както и да е, Фрея не беше изгубила пътя. Бе изгубила гласа си.

Тя изтрива публикацията си, надявайки се, че е била достатъчно бърза, така че никой да не е успял да снима екрана или да я сподели, но все пак знае, че нищо в интернет никога не изчезва. За разлика от истинския живот.

Когато колата пристига, майка ѝ я очаква с резултатите от последното посещение при лекар в ръка.

– Добре, добре, вече си тук – казва тя, отваря вратата още преди шофьорът да е спрял напълно, и бързо издърпва Фрея на тротоара, още преди тя да е смогнала да му даде бакшиша от десет долара, който стиска в ръката си.

– Вече попълних медицинските формуляри – изрича го така, сякаш го е сторила, за да спести време, но всъщност тя неизменно попълва формулярите при всички посещения на Фрея при лекаря.

Въвеждат ги покрай регистратурата право в стаята за прегледи. Това е услугата, която една консултация на стойност 1500 долара, и то без застраховката (благодарение на Хейдън), ти осигурява.

– Какво не е наред? – пита лекарят, докато мие ръцете си.

Той не надзърта към Фрея. Вероятно няма представа коя

е. Изглежда възрастен, почти като дядо, макар да е известно, че и преди е лекувал музикално чудо с едно име, в каквото допреди няколко седмици всички смятаха, че и Фрея е на път да се преобрази.

Иска ѝ се да бе прочела някои от отговорите, преди да изтрие туйта. Може би някой щеше да ѝ е казал какво да прави. Може би някой щеше да ѝ е казал, че няма значение дали може да пее, както и че въпреки това щяха да я обичат.

Тя обаче е наясно, че това са глупости. Любовта е условна. Всичко е условно.

– Тя изгуби гласа си – заявява майка ѝ. – Временно.

Сетне се заема да изрежда досадно познатата хронология – „три седмици записи в студиото“ и „всичко вървеше безупречно“, и *дрън-дрън-дрън-дрън* – а през цялото време в главата на Фрея се върти фразата *Изгубих пътя*, подобно на постоянно повтаряща се песен, както когато тя и Сабрина пускаха едно и също парче отново и отново, докато не го разнищеха докрай и не разкриеха всичките му тайни, превръщайки ги в свои. Това влудяваше майка им до момента, в който не откри ползата от него.

Лекарят опипва шията ѝ, наднича в гърлото ѝ, преглежда синусите ѝ. Фрея се чуди как би реагирал, ако тя се закашля и изплюе някоя голяма храрка. Дали в действителност щеше да погледне на нея като на човек, а не като на някаква машина, която се е повредила. Дали ще я *чуе* независимо от това дали гласът ѝ може да произведе песен, или не.

– Можеш ли да ми изпееш *до* от трета октава? – пита лекарят.

Фрея изпява *до* от трета октава.

– Тя може да изпее отделните ноти – обяснява майка ѝ. – И височината на тона ѝ е идеална. Хейдън казва, че никога преди не е чувал подобна височина.

– Така ли? – възкликва лекарят, опипвайки гласните ѝ струни. – Хайде да чуем една песен. Изпей ми нещо лесно,

например *Happy Birthday*.

Happy Birthday. Кой не може да изпее *Happy Birthday*... И дете може да изпее *Happy Birthday*. Дори някой, който изобщо не може да пее, може да изкара *Happy Birthday*. За да покаже мнението си за молба като тази, тя започва да пее, но със силен френски акцент:

– *Apee birsday to you...* – извива трели тя. Майка ѝ се намръщва и Фрея удвоява акцента. – *Apee birsday to vous...*

Но гласът ѝ е по-хитър, отколкото тя си мисли. Не може да го надлъже с лудории и нескопосан фалшив акцент. И щом прави бебешкия скок от *сол* до горно *сол*, той ѝ подлага крак. Обзема я паника. Дъхът ѝ се превръща в олово.

– *Arpee birsday, dear...* – И на *dear* то се случва. Въздухът ѝ секва. Песента е задушена по средата на вдишването. Мъртвородена мелодия.

– *Happy birthday to me* – завършва тя със саркастично, атонално американско безизразно лице и прави жест на прерязване на гърлото си, в случай че посланието ѝ не е било достатъчно ясно.

– Това парализа ли е? Чухме, че нещо подобно се е случило с... – майка ѝ понижава глас – ... *Адел*.

Фрея е в състояние да дочуе надеждата в гласа на майка си. Не защото тя желае парализа на гласните връзки, а защото иска да свърже Фрея с Адел. Преди няколко години прочете онази книга „Пътят“ и я прие на двеста процента. *Мечтай за това, стани това* е нейното мото.

– Ще те изпратя да направиш няколко изследвания – казва лекарят, намирайки убежище във вече познатия професионален жаргон. – Компютърна аксиална томография, биопсия, ларингеална електромиография, може би рентгенова снимка.

Той вади някаква визитка, плъзва я към Фрея и ѝ хвърля поглед, който далеч не е толкова хипократов.

– Освен това може да обмислиш да поговориш с някого.

– Сторихме го, ала там не се предлага лоботомия.

– Фрея! – смъмря я майка ѝ. И се обръща към лекаря. – Ние вече посещаваме психотерапевт.

Ние. Все едно го посещават заедно. Все едно и двете пият малките хапчета, от които се очаква да потиснат безпокойството, за което се предполага, че задушават гласа на Фрея.

– Това *просто* се случи. Буквално за една нощ. Ако беше... – и гласът на майка ѝ се снишава до шепот – ... *на психична основа*, нямаше да се прояви така мигновено, нали?

Лекарят издава уклончиви звуци.

– Нека да насрочим следващия преглед за след две седмици. След две седмици ще бъде прекалено късно. Хейдън ясно даде да се разбере това. Като услуга той позвъни, за да уреди посещение при този прочут доктор, лекуващ певици чудо с едно име като Адел, Лорд и Бионсе. Хейдън плати 1500 долара такса за консултацията, защото се кълнеша, че този тип върши чудеса, загатвайки, че онова, от което Фрея се нуждае, не са скъпоплатено лечение и медицински грижи, а истинско чудо.

Отвън ги очакват колата и шофьорът на Хейдън, въпреки че той не бе изпратил никого, за да докара Фрея дотук. Шофьорът отваря вратата и се покланя леко.

– Господин Буут ме помоли да ви откарам в офиса.

Фрея бе прекарала голяма част от изминалите две години в офиса на Хейдън, но молбата я кара да се чувства несигурна. Майка ѝ, която след толкова много време все още се държеше така, сякаш Хейдън е император, а тя – обикновена селянка, направо откача. Тя трескаво преглежда съобщенията.

– Той вероятно иска само да узнае как е минал прегледът.

Хейдън Буут не вика никого без причина, а причината не би била тази да получи информация. Фрея е сигурна, че лекарят му се е обадил в мига, в който затвори вратата след тях. Или пък кой знае... можеше да има камера, която заснема целия преглед.

Ако едно дърво падне в гората и никой не го чуе, то издава ли звук? Ако не отиде в офиса на Хейдън, той не може да я уволни. А ако не може да я уволни, значи кариерата ѝ все още не е приключила. А ако кариерата ѝ все още не е приключила, хората ще продължат да я обичат.

Нали така?

– Уморена съм – казва тя на майка си и махва отегчено с ръка. – Ти отиди.

– Той вика и двете ни – поглежда тя към шофьора. – Той и двете ли ни вика?

Шофьорът няма указания. И защо да има?

– Изтощена съм от всички тези глупави посещения при лекари – казва Фрея, изпадайки в това, което майка ѝ нарича стил „дива“. Стилът „дива“ обърква майка ѝ, защото едновременно е *Мечтай за това, стани това*, но е и ужасно неприятен и дразнещ.

Когато майка ѝ се разтревожи, присвива устни по начин, който я кара да изглежда точно като Сабрина, или пък Сабрина е точно като нея...

– Все едно гените са избрали страна – обичаше да се шегува старата им бавачка, което означаваше, че Фрея прилича на баща си – бронзовата кожа, високото чело, издайническите етиопски очи, докато Сабрина приличаше повече на майка им – чуплива, но не ситно къдрава коса, достатъчно светла кожа, за да мине ако не за европейка, то поне за пуерториканка.

Ала в този момент майка ѝ пак премисля нещата и свитите устни вече са изчезнали.

– Знаеш ли какво? Може би това е по-умният ход. Аз ще говоря с него. Ще му напомня, че си едва на деветнайсет, че си постигнала толкова много, както и че имаме толкова сила и енергия. Като ги накараме да чакат, апетитът им ще се обостри. Нужно ни е просто още малко време. – Тя се връща към телефона си. – Ще ти поръчам шофьор от „Юбер“.

– Мамо! Изцяло съм в състояние да се прибера сама в къщи.

Майка ѝ продължава да пише на телефона си. Фрея вече не бива да се качва на метрото сама. Майка ѝ разполага с инсталирана проследяваща програма на телефона си. Тя се опитва да бъде предпазлива, което обаче – също като стила „дива“ на Фрея – е някак неуместно. Фрея не е прочута. По скалата на Хейдън тя е някъде между личност, за която се шуми, и знаменитост. Ако отиде да потанцува в някой клуб или посети някой бар или кафене, в което често се отбиват новоизгряващи актриси/модели/певици, посетителите ще я разпознаят; ако участва в някакво събитие в даден търговски център (което тя вече не прави, защото рекламните агенти настояват, че не подхожда на имиджа ѝ), хората се трупат около нея, приветствайки я. Ала в метрото, сред обикновените жители на града, тя е абсолютно анонимна. За майка ѝ обаче всяка нейна постъпка е свързана със социалния престиж и материалния успех.

– Просто малко ще повървя – казва Фрея на майка си. – Може да мина през парка, за да си поосвежа главата, пък и да видя какво има на разпродажба в „Барнис“.

Тя знае, че майка ѝ няма да възрази срещу лечебната сила на „Барнис“. Независимо от факта, че Фрея все още се чувства леко неудобно на такива места. Често я следят с поглед и тя никога не е сигурна дали е, защото е полуизвестна, или защото е получерна.

– Иди и си избери нещо хубаво – казва майка ѝ. – Прочисти ума си от грижите.

– Какво друго има по програмата? – пита Фрея по навик, защото винаги изниква по някой ангажимент, а майка ѝ го запаметява.

Неловкото мълчание на майка ѝ е болезнено, тъй като отговорът е „нищо“. Няма *нищо* планирано, защото това време бе предвидено за записи в студиото. Точно сега беше предви-

дено да свърши със записването. Следващата седмица Хейдън заминава на някакъв частен остров за седем дни, а след това се връща в студиото с Люлия – певицата с редки зъби, която бе открил да пее за пари в берлинското метро и която той превърна в толкова прочута, че образът ѝ се хили самодоволно от един билборд на „Таймс Скуеър“.

„Това би могла да си ти“, каза ѝ веднъж Хейдън.

Е, вече не.

– Нищо – казва майка ѝ.

– Тогава ще се видим в апартамента.

– Ами... днес е четвъртък.

Всеки четвъртък вечерта майка ѝ и Сабрина имат неизменна среща за вечеря. Обикновено не се говори за това. А Фрея никога не е поканена.

Очевидно.

– Мога да я отложа, ако имаш нужда от мен – казва майка ѝ.

Горчивината е ужасна. Може да я вкуси. Чуди се дали ще разтопи емайла на зъбите ѝ (наскоро избелени).

Освен това е смущаваща. Защо трябва да усеща горчивина, когато стане дума за сестра ѝ? Сабрина, която според израза на майка им е „пожертвала толкова много“. Тя прошепва последната фраза по същия начин, по който прошепва „кратка пауза“, когато обсъжда случващото се с Фрея. „Ти просто прaviш кратка пауза, за да си поемеш дъх“.

(„Кратка пауза“ е кодираният израз за „саможертване“.)

– По-добре тръгвай – обръща се Фрея към майка си, преди горчивината да разтопи вътрешностите ѝ, оставяйки единствено торба от провиснала кожа. – Хейдън чака.

Майка ѝ надзърта към служебната кола и към шофьора.

– Ще ти се обади веднага щом получи някакви новини. – Тя се качва в автомобила. – Прочисти ума си. Посвети деня на себе си. Не мисли за нищо. Човек никога не знае, възможно е да ти е необходимо точно това, което докторът настоятелно препоръча. Обзалагам се, че ако можеш да прекараш остатък-

ка от деня, без да мислиш за това, ще се почувстваш по-добре. Иди на пазар. Прибери се у дома и погледай „Скандал“*.

Да, точно от това има нужда Фрея. Вероятно и от чаша топло мляко. И втора лоботомия.

Тя изчаква майка ѝ да тръгне с колата, преди да поеме пеш, но не на юг към „Барнис“, а на запад към парка. Изважда телефона си и преглежда натрупалото се в Instagram. Има още една нейна снимка, на която е застанала пред студиото на Второ авеню, под едно току-що разцъфнало черешово дърво. Надписът гласи: #Музика #Цветя #Живот #КрасивиНеща, а коментарите са пълни с мили думи, които би трябвало да я накарат да се почувства по-добре. *Нищо не е по-красиво от теб. И ТРЯБВА НОВО ВИДЕО! И Последвай ме МОЛЯ!!!!*

Една кола изсвирва с клаксон и някой я дръпва обратно на тротоара, подсмивайки се:

– Внимавайте!

Фрея не благодари, а вместо това тръгва в парка, където няма улично движение и може да прочете коментарите на спокойствие.

Тя превключва на своя канал в YouTube. Съгласно инструкциите на Хейдън не е публикувала нищо от месеци. Той искаше феновете ѝ да „огладнеят“ за нов материал, така че, когато излезе албумът и има нови видеоклипове, апетитът им да бъдат заситен. Фрея се притесняваше, че ще я забравят, но Хейдън каза, че има други начини да се задържи в полезрението на публиката, като за целта нае рекламен агент, чиято работа бе да пуска поредица от анонимни сензационни новини за нея.

Фрея се изкачва по някакво хълмче, а сетне върху един малък мост. Група колоездачи профучават с небивала скорост край нея, взривявайки въздуха с пронизителните си свир-

* Американски телевизионен сериал. – Бел. ред.

ки, сякаш притежават парка. Тя отваря Facebook. Изписва *Сабрина Кебеде*. Въпреки че си позволява подобно снизхождение само веднъж месечно, Фрея е наясно, че там няма да открие нищо. Страницата на сестра ѝ във Facebook е почти застинала през последните две години, може би се мъдрят два или три поста, почти винаги тагове.

И все пак – ето, има ново съобщение, едва на няколко седмици. Снимка на мъж, публикувана от някой си Алекс Такашида, вероятно на самия Алекс Такашида, който държи нечия нежна ръка с малък сапфирен пръстен. Надписът отдолу гласи: *Тя каза „да“!*

Макар лицето да е изрязано, Фрея познава тази ръка.

Тя каза „да“! Необходима ѝ е минута, за да проумее какво означава това. Сестра ѝ е сгодена. За Алекс Такашида. Човек, за когото Фрея никога не е чувала, какво остава пък да го познава.

Тя кликва на хронологията на Алекс и установява, че Алекс Такашида е настроил публикациите си като достъпни за всички, а Сабрина, макар да не е тагната, присъства в почти всяка от тях. Сабрина, докосваща с чашата си тази на Алекс в някакъв ресторант. Сабрина и Алекс на плажа. Тук пък Сабрина грее усмихната между Алекс и майка им. Ето я и Сабрина, която не изглежда като някой, който е „пожертвал толкова много“, а по-скоро като някой, който е щастлив.

От това на Фрея започва да ѝ се гади. За да се утеши, тя отваря приложението, проследяващо това, което майка ѝ сега нарича „нейни ангажименти“. Дори не ѝ се налага вече да гледа коментарите, за да се почувства по-добре. Достатъчно ѝ е да знае, че ги има, че лайковете и следващите я се увеличават. Увеличаването на броя им ѝ вдъхва увереност и ѝ действа успокояващо. А когато случайно броят им намалее, стомахът ѝ сякаш пропада.

Днес бройката нараства. Постовете ѝ за работата в студиото винаги се харесват. Хората се вълнуват за новия ѝ албум.

Тя пък се чуди какво ли ще се случи, когато месеците отменат, а албум така и не се появи.

Само тя е тази, която знае. На първата им среща с Хейдън той ѝ бе казал точно какво ще се разиграе.

Фрея отваря коментарите към тазсутрешния половинчат пост. *Харесвам цветята. Нямам търпение да чуя албума!*

Тя обновява страницата, за да провери дали не е дошло нещо ново, но такова няма и макар да си дава сметка, че това само ще я накара да се почувства още по-зле, тя се връща към снимката с ръката на Сабрина. Колоездачите профучават край нея, надувайки ужасните си свирки, крещейки ѝ да се пази, но Фрея не може да откъсне очи от сестра си и цялото това щастие. Не може да избяга от поболяващото я чувство, че е направила всичко погрешно.

Изгубих пътя, повтаря си пак наум и осъзнава колко е вярно това. Пореден колоездач изсвирва край нея и тя, все още взряна в снимката със сапфирения пръстен на сестра си, отскача назад и се спъва. Изведнъж вече се оказва, че не просто е изгубена, а строполяваща се, строполяваща се от моста върху някаква нещастна душа отдолу.

По времето, когато Фрея разговаря с поредния лекар, който не може да ѝ помогне, Харун опитва да се моли.

Докато мъжете се стичат в джамията и заемат местата си върху килимите около Харун и баща му, той се мъчи да каже на Бог за намеренията си. Ала дори животът му да зависи от това, не може. Вече не знае какви са намеренията му.

Бог ще му покаже изхода, както му бе написал братовчед му. Но какъв е изходът за Харун?

Изгубих пътя, мисли си Харун, когато молитвата започва.

– Аллаху Акбар – чува напевния глас на баща си до себе си.

И отново мисълта *Изгубих пътя*. Харун се напъва да се

съсредоточи. Но не успява. Не може да размишлява за нищо друго, освен за Джеймс.

Прости ми, Харун бе изпратил съобщението тази сутрин.
Нямаше отговор.

Нямаше дори едно Разкарай се, по дяволите, от живота ми! – последното нещо, което Джеймс му бе заявил.

Нямаше да има отговор. Джеймс никога не казваше неща, които не мислеше наистина.

За разлика от Харун.

Когато обедната молитва свършва, Харун и баща му излизат навън, за да вземат обувките си и да си разменят дежурните любезности с останалите мъже. Наоколо всички говорят за Хасан Бахара, който бе умрял миналата седмица, докато зареждал колата си на бензиностанцията.

– Причината е в сърцето му – казва Насир Джанджуа, обръщайки се към Абу.

Следва цъкане с езици. Признания за високото ниво на холестерола. По женски досадни напомняния за необходимостта от повече физически упражнения.

– Не, не – казва Насир Джанджуа. – Било е някакъв порок на сърцето, останал скрит до този момент.

Порок на сърцето. Харун поназнайва това-онова по темата. Но за разлика от Хасан Бахара, неговият порок не е скрит. Наясно е с него от години.

Абу обгръща с ръка раменете на Харун.

– Всичко наред ли е?

Изгубих пътя. Представя си, че съобщава именно това на Абу.

Нещо подобно само би сломило сърцето на баща му. Винаги бе предмет на избор чие сърце да сломи. А що се отнася до собственото му, въпросът е предрешен. Разбито... независимо от всичко. Ето това се случва с дефектните сърца.

– Да, Абу, добре съм – казва той.

– Сигурен ли си? – пита той. – Не идваш често в джамията.

В гласа му не се чете упрек. По-големият му брат Саиф тръгна в средното училище на 11 септември, а след събитията от този ден започна да се нарича Стив и отказа да посещава джамията. До момента, в който Харун спря да ходи там, битката вече бе изгубена. Или спечелена. Зависи от гледната точка.

– Мислех, че след като ходя... – отклони разговора той. – Амир ходи всеки ден.

– Да, братовчед ти е много благочестив. – Абу разрошва косата му. – Ти си добро момче. Правиш Амми много щастлива.

– Ами теб?

– Винаги.

Именно заради това „винаги“ той вършеше всичко. За да продължи това „винаги“. Никога да не изгуби това „винаги“.

Те стигат до кръстовището на „Сип“ и „Уестсайд“. Харун завива наляво, поемайки в посока, противоположна на дома му и магазина на Абу.

– Мислех, че днес не си на училище – казва Абу, предполагайки, че Харун отива именно там.

Никога не беше на училище в четвъртък. Четвъртък е невидимият ден, добавен към седмичната програма миналата година. Четвъртък е техният ден, в който да бъдат заедно в Манхатън, където могат да бродят по улиците като призраци. През зимата се срещат в „Челси маркет“, носейки се с танцова стъпка през ресторантите, където не могат да си позволят да се хранят, докато Джеймс, който мечтае да стане главен готвач един ден, гледа влюбено прясната паста, кросаните с масло, наденичките, сушаци се провиснали от таванските греди, и описва всички ястия, които ще готви за тях някой ден. Когато времето е топло, те се срещат в Сентръл парк, под един малък мост, извит като арка.

Не бяха пропуснали нито един четвъртък. Нито когато снежната виелица преустанови движението на наземните

влакове, нито когато Джеймс бе болен от бронхит и Харун искаше единствено да го заведе на някое топло и сухо място, но дори животът му да зависеше от това, не можеше да си представи къде въобще съществува подобно местенце. Накрая се бяха озовали в „Панера“, където пиха чай, гледаха видео в YouTube и си представяха, че това е техният апартамент.

– Просто отивам да свърша нещо – казва той на Абу.

– Не закъснявай за вечеря – отвърща му Абу. – Майка ти си взе отпуск от работата за последните два дни, за да готви. Брат ти ще дойде. С жена си.

Баща му опитва да не се смръщи при споменаването на жената на Саиф, но не съумява докрай.

– Няма да закъснявам – уверява го Харун, макар че още преди да излезе от дома им, той взе паспорта си и петстотинте долара в брой, предназначени за утрешното пътуване, и ги пъкна в джоба си. Това бе прибързано и необмислено действие, предприето в последната минута, но то все пак му осигуряваше възможността да не се качи на онзи самолет, да избяга завинаги, като в този случай очевидно доста щеше да закъснее за вечеря.

Страхливец.

Изгубих пътя.

Той прегръща баща си за сбогом, а това не е нещо, което върши често, ето защо се тревожи, че то ще породи съмнения. Това обаче не се случва, защото Абу казва единствено:

– Бъди вкъщи навреме. Знаеш каква става майка ти.

Веднага щом Абу изчезва от погледа му, той написва съобщението: Отивам на нашето място в парка. Ела там.

На „Джърнал Скуеър“ той влиза в станцията на PATH*. Миризмата на тунелите – на мухъл, нещо старо и навяващо спомени – му причинява болка по Джеймс.

Всичко му причинява тази болка.

* Port Anthony Trans-Hudson се нарича подземната железопътна линия, която предшества нийоркското метро и свързва Манхатън с Ню Джърси. - Бел. ред.

Той взема влака до крайната му спирка на Трийсет и трета улица и излиза покрай неоновите табели на веригите магазини за дрехи. През онези първи дни, преди да разузнат тайните обществени места в големия град, понякога двамата спираха в някой от тези магазини, пробваха всевъзможни пуловери и панталони, без никой от тях да има намерение да купува. Просто го вършеха, защото можеха да се вмъкнат в една и съща пробна и зад онези врати от летвички и струпаните в краката им пуловери за камуфлаж можеха да си откраднат някоя целувка. От време на време си купуваха по нещо, например като чорапите, които Харун носи днес. Наричаха това „наем“.

Телефонът в ръката му иззвънява и Харун подскача, а надеждата го обгръща като приливна вълна, но това не е Джеймс.

– Мислех си, че ще е мило да купиш за Кала от онзи крем за ръце – казва Амми, независимо че вече има куфар с подаръци за Кала и Калу, за братовчедите и разбира се, за роднинските семейства, с които трябва да се срещне. – Ще минеш ли край „Хъдсън“?

„Хъдсън“ е мол, намиращ се недалеч от тяхната къща.

– Естествено – уверява я той, защото какво значение има една лъжа в повече върху цялата димяща камара от лъжи?

– И малко джинджифил. Ще ми се да ти приготвя чай за самолета.

– Няма да ми позволят да внесе течности през охраната.

– Е, ще го изпиеш преди зоната за проверка – казва Амми. – Полезен е за здравето ти.

Гърлото му се свива. Той е страхливец и лъжец, и лош син. Затваря и миг по-късно телефонът му забръмчава от получено съобщение. Харун го изважда, наново подмамен от надеждата, но този път е Амир.

Ще се видим скоро, Иншаллах.

Иншаллах, връща отговор той.

Тръгва през парка към тяхното място при моста, движейки се механично и изпълнен с надежда. Когато вижда някой да чака на него, точно под черешовото дърво, където през онзи последен ден те се целунаха, у него отново нахлува надежда. Може да е той, като че казва на себе си, нищо че кожата е прекалено светла, силуетът е твърде крехък, а освен това е... жена. Ех, ако можеше само Джеймс да е жена. Ха!

Тук съм, изпраща съобщение той.

Отговорът така и не идва, което не му пречи да съзира Джеймс навсякъде. Ето го там – кара велосипед в екип от ликра, въпреки че Джеймс би бил ужасен, ако някой дори си го представи в подобно нелепо облекло. Ето го там – бутан бебе в количка за джогинг, макар че Джеймс мрази физическите упражнения. Ето го – идва към него през тунела под моста.

Никой от тези хора не е Джеймс и поради тази причина Харун ги ненавижда. Той мрази всичко и всички на този свят. Ако Аллах е сътворил света, защо е създал Харун повреден? Ако Аллах е любов, защо тогава не Джеймс е този, който крачи през тунела, а някакво си бяло момче?

Точно това си мисли той в момента, в който момичето, което не е Джеймс, пада през моста и се приземява със силно тупване върху момчето, което също не е Джеймс.

По времето, когато Фрея разговаря с поредния лекар, който не може да ѝ помогне, а Харун опитва да се моли, Натаниъл се появява на една претъпкана улица в Манхатън и няма никаква представа къде се намира.

– Изгубих пътя – казва той, докато потокът от хора се стича край него.

Когато никой не му отговаря, той изобщо не е учуден. От известно време е станал невидим.

Последвал бе дословно указанията от табелата на летището. Отишъл бе до края на терминала, качил се беше на автобуса за Манхатън. Ала вероятно бе заспал, защото се събуди от свистенето на автоматичната врата на автобуса, а всички пътници наоколо вече бяха слезли.

Той прави опит да се концентрира, но е дезориентиран и мозъкът му е замъглен. *Червено око**, името на нощния полет, с който бе пътувал, се оказва буквално.

Предната вечер, докато самолетът се носеше стремглаво над една страна, която Натаниъл никога не опозна, хората около него похъркваха с маски за сън върху лицата си и възглавнички за врата и пиеха хапчета, за да се залъжат, че са в собствените си легла у дома. Той обаче не бе спал през изминалите две седмици, така че имаше малка вероятност да заспи в самолета. След излитането пасажерът пред него спусна седалката си назад, избутвайки коленете на Натаниъл към гърдите му. Вследствие на това той прекара половината нощ в четене на бащиното му копие на „Властелинът на пръстените“, а когато не можеше да издържи повече, зачете пътеводителя, който бе открил от библиотеката. Под смътната светлина в салона научи за забележителностите, които нямаше да види. Емпайър Стейт Билдинг. Музеят на изкуствата „Метрополитън“. Сентръл парк. Ботаническата градина. Той прелисти показалеца, поглеждайки листчето хартия, което беше взел от баща си. Мястото на срещата им.

Навън, вече на дневна светлина, Натаниъл примигва, мъчейки се да се ориентира. Всичко е толкова ново и толкова различно. Сградите са по-високи и от най-високите дървета. Облаците не възпрепятстват светлината, звуците са така силни, че се налага да затвори очите си, за да може да ги възприеме (ето, тътнещия бас на реге музика; ето, да-

* От англ. red-eye flight – наименование на късните нощни полети в САЩ, отличаващи се с по-голяма продължителност и изморителност заради часовата разлика. – Бел. ред.

лечния звук на пневматични чукове; ето, спорещи гласове; ето, някакво плачещо бебе). След толкова много тишина той преживява слухов културен шок, ако такава нещo изобщо съществува.

Натаниъл сепнато се завръща към настоящия момент, когато някой се блъска край него. Това е груб жест, дори някак нийоркски, но той изпитва удоволствие от човешкото докосване. Оказал се бе сам в продължение на две седмици, но би могло да е и цяла вечност, ето защо сега ще приеме това, което може да получи.

И все пак, когато друг минувач му изсъсква да се отмести, той го прави. Отдръпва се от неспирния човешки поток под един навес. Оттук може да наблюдава. Има хора, повече хора, отколкото някога е зървал струпани на едно място, хора, които вършат всичко припряно – от пушенето на цигари до оживените разговори по мобилните си телефони. Никой не го удостоява с внимание.

В действителност той не бе помислял за това. Хората. Града. Обхваща го внезапно съжаление, защото няма да има време да се потопи в случващото се. Всъщност къде трябва да отиде сега? Метрото, азбучна супа от букви... и цифри. Неговото беше лесно – влакът по линия „А“. Според картата на летището автобусът трябваше да го е стоварил точно на ъгъла, където пък се предполагаше, че се намира метрото. Но той не е на ъгъла, а по средата на някакво дълго улично каре. Запътва се към най-близкия ъгъл. На уличния знак пише „Четирейсет и втора улица“. На отсрещната страна на улицата има парк – късче зеленина сред небостъргачите, – което е хубаво, неочаквано, дори паркът е някак учуден, че се разполага тук, но това не помага на Натаниъл да разбере къде е сега и къде би трябвало да бъде.

– Изгубих пътя – казва той на потока от пешеходци. – Може ли някой да ми каже къде е метролиния А?

Ала те продължават да се движат, по-скоро като един ор-

ганизъм с милиони крайници, отколкото като отделни хора, а ето че сред тях е Натаниъл, сякаш с ампутирани крайници.

В самолета той бе прочел в пътеводителя, че Манхатън е като мрежа, чиито булеварди се простират в посока север – юг, улиците са в посока изток – запад, номерата на улиците нарастват, колкото по на север се насочва човек, булевардите се делят на източен и западен, а Пето авеню минава през средата като гръбнак. „Ако се изгубите, казваше книгата, отличителните забележителности ще ви помогнат да установите местонахождението си: кулите близнаци – на юг, Емпайър Стейт Билдинг – на север.“

Той знае, че кулите близнаци ги няма. Своеобразен израз на високомерие е да сложиш нещо такова в книга като *отличителен* знак, указващ символ, приемайки, че той винаги ще е там.

„Някой ден ще отидем в Ню Йорк“, обещал му беше баща му, включвайки го в списъка върху вътрешната стена на шкафа си. „Някой ден ще отидем до връх Денали“, обещал му бе баща му.

„Ами до Графството?“ бе попитал Натаниъл, когато бе твърде малък, за да осъзнае разликата между истинските и измислените места.

„Разбира се – обещал му бе баща му. – Ще отидем и там.“

Край него минават жълти таксите, същите като в телевизионните програми, които той и баща му понякога гледаха между документалните филми. Може просто да вземе такси до крайната си дестинация. Изважда портфейла си, скришом преброява наличните си пари в брой (пътеводителят отправяше предупреждение: „Пазете се от джебчии и измамници“). След като опразни банковата сметка, разполагаше с достатъчно пари за самолетния билет и автобусния билет до и от летището, като му оставаха около сто и двайсет долара. Част от него знаеше, че да отидеш някъде, още повече в Ню Йорк, и то с толкова малко пари, бе глупост. И именно в това

бе въпросът. Да се освободи от мрежата. Да елиминира възможността за връщане назад.

Независимо от това, след като толкова дълго е бил благодарен и пестелив, той не може да се отърве напълно от старите си навици. Ето защо решава да не ползва такси – няма представа колко ще струва пътуването. От него лъха на провинциалист, на наивник и може би шофьорът на таксито ще го „одере“. („Пазете се от джебчии и измамници.“) А освен това не е напълно наясно как да спре такси. Той вижда как се справят със задачата другите хора, пристъпвайки на улицата с протегната напред ръка, но подозира, че ако го стори, колиите ще го подминат.

Натаниъл изважда телефона си, а баща му му липсва толкова много, че чак усеща лека болка. Набира номера. Три позвънявания, преди да бъде прехвърлен на гласовата поща. „Кажете ми нещо хубаво“, произнася гласът на баща му от записа.

– Здравей, татко – подема Натаниъл. – Направих го.

Той затваря телефона, отваря пътеводителя и прелиства страниците до голямата карта в средата. Открива Четирийсет и втора улица и чертае линия през нея, докато не се натъкна на някакъв зелен квадрат – изумен, облекчен, дори радостен, че има някакво изображение, някакво доказателство за това къде се намира.

Зеленото късче е Брайънт парк. Шесто авеню, което се простира край западния край на парка, свършва при Сентръл парк. Сентръл парк! Това бе едно от местата в книгата. Отляво на парка съзира големия син кръг на метролиния А. Би могъл да отиде пеш дотам. Защо не?

Той се отправя натам, изпитвайки същата лекота, която бе усетил, когато реши да дойде тук. Подминава Петдесета улица, а рекламните табели с ярки цветове като че тръбят името на „Рокфелер Сентър“; на кръстовището пък пресичат повече хора, отколкото имаше в целия му випуск при завършването.

Той минава Петдесет и четвърта улица и вижда табелите за Музея на модерното изкуство; макар да не го посещава, има чувството, че е разгледал част от него. („Някой ден ще видим „Мона Лиза“, бе обещал баща му. И въпреки че Натаниъл е почти убеден, че „Мона Лиза“ не е там, усещането все пак е, че той е изпълнил донякъде и това обещание.)

Приближава се до Сентръл парк по-бързо, отколкото се е надявал. Твърде бързо. Може да забележи, че западният му край стига до големия кръг, където е метролиния А, но все пак отваря картата в книгата си. Самият парк се простира до Сто и десета улица. Може да отиде дотам пеш. Или да извърви цялото разстояние на север. Преди да заспи в автобуса, бе съзрял извисяващия се силует на Манхатън през реката точно преди да влязат в тунела. Изглеждаше немислимо, че именно той бе в състояние да пробие подобна крепост, но ето че е тук. Може да си позволи да не бърза. Баща му ще разбере.

Влизайки в парка, Натаниъл е изумен от факта колко познат му се струва той. Природата тук е напълно различна от онази на мястото, където е израснал, но се оказва, че дърветата са си дървета, цветята са си цветя, птичките са си птички и вятърът си е вятър.

Слънцето над главата му е малко по-на запад от обяд. Той знае къде се намира. Знае накъде е север. Изоставя главния път и поема по една от по-малките алеи. Може малко да се поизгуби, но вече се е отърсил от съня. Чувства се по-буден и по-жив, отколкото е бил дни наред. Той знае къде отива.

Алеята се вие под един малък мост във формата на арка, покрит портал към парка. Натаниъл разглежда каменните блокове. Толкова са стари, че крайъгълният камък, свързващ двата реда, е почти незабележим. Под моста е тъмно и морише на мухъл. Той задържа дъха си, както правеше, когато минаваха с колата през тунели, а баща му го окуражаваше в

ГЕЙЛ ФОРМАН

по-дългите от тях („Почти стигна, приятелче!“).

„Почти стигнах“, казва той на баща си и понечва да стори крачка навън от тунела. Долавя въздушна струя, която се оказва падащата Фрея, но той няма време да види това, още по-малко да го проумее, защото тя се строполява върху него и всичко потъва в мрак.